

Весдень на нива жънатъ те, грижовни,
А привечеръ отъ насъ плетжтъ венецъ —
И ей защо расте по витий синуръ
Слети-Коса и модроокъ Синчецъ!»

Залезе слънце. Песенъта жътварска
Къмъ селото заглъхна надалечъ . . .
Край синура приседналъ, азъ подслушахъ
Тазъ до сега нечута още речъ.

